

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **P. T. N.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.7.2018, č.j. CPR-28564-2/ČJ-2017-930310-V237,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19.7.2018, č.j. CPR-28564-2/ČJ-2017-930310-V237 **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobkyni k rukám jejího právního zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, náklady řízení ve výši **8 228 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou podanou u krajského soudu domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort též jako „OPKPE“) ze dne 26. 9. 2017, č.j. KRPE-414939-36/ČJ-2017-170022-SV, ve věci správního vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen jako „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobní body:

2. Žalobkyně v první řadě setrvává na svém právním názoru, že tzv. fikci pobytu ji zaručuje žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, kterou podala na ZÚ v Hanoji a o které nebylo dosud rozhodnuto. Tuto tzv. fikci pobytu žalobkyni zakládá § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobkyně podala svou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu společně s žádostí o udělení víza na ZÚ v Hanoji a takovýto postup zákon nikterak nezakazuje. Je tak mylný názor správního orgánu I. stupně a posléze též žalovaného, že, aby žalobkyni svědčila fikce pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, musela by být žádost podána až po udělení víza jeho vyznačením a navíc, že se musí jednat o žádost podanou na území České republiky. K tomu žalobkyně dodává, že se pokusila podat novou žádost na území České republiky před uplynutím platnosti svého víza, přičemž jí byla tato žádost vrácena s odůvodněním, že již jednu žádost podala na ZÚ v Hanoji a o této žádosti zatím nebylo rozhodnuto.
3. S posledně uvedeným tvrzením je spojen druhý žalobní bod uplatněný v žalobě. Žalobkyně namítá, že skutečnost, že se pokusila opětovně podat svou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, se snažila správními orgány prokázat provedením svědecké výpovědi tlumočnicka pana L. B. G., který žalobkyni při této snaze podat žádost na území České republiky doprovázel. Žalovaný však i přes žalobkyní doložené čestné prohlášení uvedeného tlumočnicka odmítl svědeckou výpověď provést s tím, že nemůže do věci přinést nové informace. Dle žalobkyně však prokázání skutečnosti, že se pokusila podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, je stěžejní, jelikož by v takovém případě bylo prokázáno zahájení řízení o této druhé žádosti, neboť ta skutečnost, že jí byla pracovníkem OAMP žádost vrácena, nemá dle ustálené judikatury správních soudů vliv na zahájení řízení.

Vyjádření žalovaného:

4. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Okolnosti rozhodné ve věci:

5. Žalobkyně byla v rámci pobytové kontroly dne 23. 5. 2017 kontrolována ze strany OPKPE, který zjistil ze žalobkyní předloženého cestovního pasu, že tato pobývala na území ČR na základě dlouhodobého víza, které jí bylo vystaveno na dobu od 8. 6. 2016 do 8. 3. 2017. Od té doby žalobkyně nedisponuje jiným platným pobytovým oprávněním. Správní orgán z tohoto důvodu zahájil další nutné úkony ke zjištění rozhodných skutečností. V rámci tohoto řízení bylo zjištěno, že žalobkyně podala na ZÚ v Hanoji celkem 3 žádosti, přičemž se jednalo o vízum z důvodu podnikání, o vízum za účelem sloučení rodiny nad 90 dní a o žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem

sloučení rodiny. Žádosti o udělení víza z důvodu podnikání nebylo vyhověno, nicméně vyhověno bylo žádosti o vydání víza z důvodu sloučení rodiny, o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nebylo do této doby rozhodnuto. Dle protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 23.5.2017 žalobkyně uvedla, že si byla vědoma končící platnosti svého víza, a proto se dostavila v únoru 2017 na OAMP v Brně společně se svým manželem a advokátem Mgr. Markem Sedlákem za účelem podání žádosti o prodloužení jejího víza, přičemž jí bylo pracovníkem OAMP sděleno, že má již podanou žádost o dlouhodobý pobyt na ZÚ v Hanoji a z tohoto důvodu jí bylo údajně přijetí žádosti odmítnuto. K tomu je vhodné poznamenat, že dle žaloby takové tvrzení žalobkyně neuplatnila, jedná se dle ní o nedorozumění. Žalobkyně ve vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10.7.2017 a po doplnění podkladů o stanovisko OAMP ze dne 11.8.2017, podle kterého by byla taková žádost jistě zaevidována, rovněž ve vyjádření ze dne 21.8.2017 shodně jako v žalobě uvedla, že se ještě před vypršením platnosti jejího pobytového oprávnění dne 8.3.2017 pokusila opětovně podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na OAMP v Brně, přičemž jí měla být tato žádost pracovníkem OAMP vrácena s tím, že není oprávněna takovou žádost podat, jelikož o její žádosti je již jedno řízení vedeno. Správní orgán I. stupně vydal dne 26. 9. 2017 rozhodnutí, jímž uložil žalobkyni správní vyhoštění a zákaz vstupu na území členských států EU pod dobu jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala podáním ze dne 3. 10. 2017, ve kterém uvedla totožné námitky, jaké uplatnila v žalobě, předložila čestné prohlášení tlumočníka, který ji údajně doprovázel na OAMP v Brně při snaze opětovně podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu a navrhla jeho výslech, provedení důkazu však nebylo správním orgánem I. stupně ani žalovaným akceptováno. Žalovaný poté dne 19. 7. 2018 vydal zamítavé rozhodnutí a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proti tomuto rozhodnutí brojí žalobkyně včas podanou žalobou. Žalovaný souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a žalobkyně se ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy k tomuto nevyjádřila, krajský soud proto rozhodl dle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) o věci bez nařízení jednání.

Posouzení věci krajským soudem:

6. V § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je stanoveno, že *pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti*. Žalobkyně se ve své žalobě odkazuje na splnění podmínky § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za použití odst. 3 téhož ustanovení, který dovoluje cizinci v odůvodněných případech podat žádost i dříve než stanoví odst. 1 citovaného ustanovení, tedy dříve než 120 dní před uplynutím platnosti víza k pobytu na území ČR. Právní úprava platná do 14. 8. 2018, tedy v době, kdy žalobkyně podala svou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na ZÚ v Hanoji, zahrnovala též další podmínku v § 43 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to podmínku podání takové žádosti na území ČR.
7. Žalobkyně podala svou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny dne 21. 1. 2016 na ZÚ v Hanoji společně se svou žádostí o vydání víza z důvodu sloučení rodiny. Není tedy sporu, že žalobkyně v době podání své žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nedisponovala žádným pobytovým oprávněním na území ČR,

když dle § 51 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se dlouhodobé vízum považuje za udělené okamžikem jeho vyznačení v cestovním dokladu. Správní orgány pak správně posoudily a aplikovaly ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců. Dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti, v odůvodněných případech i dříve (§ 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Jsou-li pak lhůty dle § 47 odst. 1 - 3 zákona o pobytu cizinců dodrženy a k uplynutí lhůty platnosti víza dojde před pravomocným rozhodnutím o podané žádosti, prodlužuje se platnost takového pobytového oprávnění až do pravomocného rozhodnutí o podané žádosti. Je tedy nutné, aby cizinec dodržel lhůty stanovené v § 47 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu již spolu se žádostí o vydání víza, které vylo žalobkyni uděleno (vyznačeno) až dne 8. 6. 2016, tedy žádost podala téměř půl roku před samotným vydáním platného víza. Je tedy patrné, že lhůtu dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobkyně nedodržela. Žalobkyně se nicméně odkazuje na § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tedy poukazuje na to, že v odůvodněných případech lze tuto žádost podat i dříve, než je uvedeno v odst. 1 citovaného ustanovení. Krajský soud však musí konstatovat, že § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců sice dává možnost podat žádost dříve než 120 dní před uplynutím platnosti víza, nicméně stále musí být naplněn zákonný předpoklad, že žadatel v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu již disponuje platným vízem k pobytu nad 90 dnů nebo povolením k dlouhodobému pobytu. Tento předpoklad je zcela zjevný z dikce ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců, které v celém svém znění pracuje právě s institutem platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Stejný závěr lze též vyvodit z logiky věci, kdy celé ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců míří právě na situace, kdy cizinec již disponuje vízem k pobytu nad 90 dnů nebo povolením k dlouhodobému pobytu. Nebylo-li by tomu totiž tak, bylo by celé ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců v zákoně redundantní a stanovené lhůty pro podání žádosti by tak pozbývaly smyslu. Z dikce ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců tak jasně vyplývá, že toto ustanovení dopadá pouze na situace, kdy žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podává cizinec, který již disponuje platným vízem k pobytu nad 90 dnů nebo povolením k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně v tomto prvním případě též nenaplnila podmínku stanovenou v § 43 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a to podmínku podání takové žádosti na území ČR. Žalobkyně sice namítá, že dle výkladu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců s odkazem na Směrnici Rady 2003/86/ES není povinen cizinec podat žádost pouze na území ČR, ale také na v zahraničí na zastupitelském úřadě, avšak s tímto názorem nemůže krajský soud souhlasit. Ustanovení § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců jasně stanovilo, že vízum, povolení k dlouhodobému pobytu nebo oprávnění k přechodnému pobytu uvedené v odstavci 5 nebo v § 42c odst. 2 téhož zákona se považuje za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti, pokud cizinec podal na území žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, povolení k dlouhodobému pobytu rezidenta jiného členského státu Evropské unie, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vědeckého výzkumu, zaměstnanecké karty nebo modré karty nebo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 4. Zákon tak podmínku podat žádost na území výslovně zakotvil. Ostatně stále platí stará zásada „*absoluta sententia expositore non indiget*“ (jasná slova nepotřebují vykladače). Krajský soud tak musel námitku žalobkyně co do

vzniku tzv. fikce pobytu na základě její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu podané dne 27. 1. 2016 na ZÚ v Hanoji vyhodnotit jako nedůvodnou.

8. Dále žalobkyně tvrdila, že se následně pokusila podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, přičemž správním orgánům navrhla k prokázání této skutečnosti provedení svědeckého výslechu tlumočnicka pana L. B. G., který žalobkyni při této snaze podat žádost na území ČR údajně doprovázel na OAMP v Brně. Jak již uvedeno shora, žalobkyně ve vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10.7.2017 a ze dne 21.8.2017 a následně v odvolání uvedla, že se ještě před vypršením platnosti jejího pobytového oprávnění dne 8.3.2017 pokusila opětovně podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na OAMP v Brně, přičemž jí měla být tato žádost pracovníkem OAMP vrácena s tím, že není oprávněna takovou žádost podat, jelikož o její žádosti je již jedno řízení vedeno. Tlumočnick pan L. B. G. ji dle čestného prohlášení, které bylo odvolacímu orgánu předloženo, doprovázel při této opětovné snaze žádost podat. Žalobkyně proto tvrdí, že tímto splnila podmínky pro aktivaci § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jelikož svou snahou podat opětovnou žádost na OAMP naplnila všechny zákonem k tomu stanovené podmínky.
9. Správní orgán I. stupně k uvedenému tvrzení vyžádal stanovisko OAMP ze dne 11.8.2017, podle kterého by byla taková žádost jistě zaevidována, k tomu však nedošlo. Správní orgán I. stupně navržený výsledek neprovedl, neboť jej vyhodnotil jako neúčelný „*neboť by do řízení nepřinesl žádné nové skutečnosti.*“ Tento názor podpořil odkazem na protokol, v němž se žalobkyně o tlumočnickovi nezmínila, a doplnil, že přítomný právní zástupce „*by bezpochyby trval na zaevidování žádosti.*“ Žalovaný pak ve svém rozhodnutí přímo nevyločil potencialitu skutkového děje tak, jak jej žalobkyně popsala v odvolání a posléze i v žalobě, když v odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedl, že své výhrady vůči postupu pracovníků OAMP „*může cizinka úspěšně uplatnit pouze u předmětného správního orgánu (případně u orgánu, který mu je nadřízen).* Zcela jistě to není Policie ČR, a to ani ředitelství, ale OAMP či Ministerstvo vnitra ČR. Pro řízení, v němž je posuzována oprávněnost pobytu cizinky na území ČR, pak mohou být směrodatná pouze taková rozhodnutí jiných správních orgánů, která jsou v právní moci (viz díkce ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. (...)) Nutno podotknout, že v případě deklarovaného odmítnutí přijetí podávané žádosti měla cizinka zcela jistě možnost si na postup pracovníka OAMP stěžovat a též měla možnost svou žádost podat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Nic z toho však cizinka neučinila...“ Z další části odůvodnění pak vyplývá, že dle žalovaného by mohlo být rozhodnuto jinak „*teprve na základě případného úspěchu v řízení o stížnosti cizinky*“, tedy mohlo by tak dojít „*k jinému posouzení věci nebo by se mohlo jednat o důvody pro obnovu řízení.*“
10. Krajský soud v této věci akcentuje, že správní řízení, ve kterém se rozhoduje o správním vyhoštění dle § 119 a násl. zákona o pobytu cizinců není řízením návrhovým, nýbrž jde o řízení, které zahajuje správní orgán z moci úřední, tedy platí zde zásada vyšetřovací v souladu s § 50 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). V tomto ohledu lze odkázat na ustálenou judikaturu správních soudů, např. na právní větu vytvořenou z rozhodnutí NSS ze dne 07.04.2011, čj. 5 As 7/2011 – 48 (rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz): „Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu z roku 2004 v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 téhož zákona *lex specialis*. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch

toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat § 82 odst. 4 správního řádu (zásady koncentrace řízení). Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá.“ Žalovaný správní orgán a správní orgán I. stupně tak měly zákonnou povinnost zjistit všechny skutečnosti rozhodné ve věci, čemuž v projednávané věci nedostály. Není cílem krajského soudu rozšiřovat povinnost správních orgánů do absurdních mezí. Nicméně v případě jako je tento, kdy sám účastník v řízení o správním vyhoštění tvrdí pro posouzení oprávněnosti pobytu na území ČR rozhodnou skutečnost a k ní řádně označí důkazní prostředek obecně způsobilý pravdivost tvrzení prokázat či vyvrátit, přičemž v případě prokázání daného tvrzení by v důsledku „faktického“ zahájení správního řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně (obdobně např. viz rozsudek NSS ze dne 3.6.2016, č.j. 5 Azs 85/2016 - 22 : „*Řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu bylo zahájeno již dne 9. 2. 2015, kdy se žádost dostala do dispozice velvyslanectví, na čemž nic nemění skutečnost, že ji odmítlo převzít.*“) bylo namíste zcela odlišné rozhodnutí, je správní orgán povinen se tímto tvrzením a důkazním návrhem k němu podaným řádně zabývat.

11. V dané věci žalobkyně již před správním orgánem I. stupně a kontinuálně v odvolacím řízení tvrdila, že jejím jednáním, kdy se snažila opětovně podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, bylo zahájeno řízení o této žádosti a došlo tak aktivaci § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, čímž došlo k tzv. fikci pobytu a nelze ji proto dle zákona o pobytu cizinců vyhostit. Takto tvrzenou skutečností se měl žalovaný ve svém rozhodnutí zabývat, nepostačí pouze argument obsažený v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, že „*[n]ebyla-li tedy cizinkou zmiňovaná žádost (má jít o fakt, že se ještě před 08.03.2017 pokoušela podat žádost o dlouhodobý pobyt za účelem soužití rodiny s manželem) podána, nelze ji pro účely legalizace jejího setrvání na území ČR jakkoli hodnotit.*“ Žalobkyně však právě podání oné žádosti tvrdila a navrhla i výpověď svědka k prokázání uvedeného tvrzení. Bylo tedy na žalovaném, aby onu tvrzenou skutečnost posoudil jak po skutkové, tak i po právní stránce a své závěry patřičně odůvodnil, k čemuž nedošlo. Žalovaný správní orgán a před ním správní orgán I. stupně měl tuto skutečnost posoudit v režimu předběžné otázky dle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu nebo mohl dle § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu iniciovat řízení u OAMP k objasnění žalobkyní tvrzených skutečností. Nelze pouze konstatovat, že došlo-li k pochybení pracovníka OAMP, mohla žalobkyně podat stížnost proti jeho postupu, stejně tak nelze dát možné pochybení pracovníka OAMP k tíži žalobkyně za situace, kdy žalobkyně nabízí zcela konkrétní důkaz o „faktickém“ zahájení řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, a na základě toho rozhodnout o aplikaci tak zásadního institutu, jakým je správní vyhoštění. Takový postup dotčených správních orgánů nebyl v souladu se zásadou vyšetřovací podle § 50 odst. 3 správního řádu ani se základními zásadami správního řízení stanovenými v § 4 odst. 1 a 2 správního řádu, tj. se zásadou veřejné správy jako služby veřejnosti a se zásadou poučovací (manudukční).

Závěr a náklady řízení:

12. Krajský soud tak uzavírá, že žalovaný pochybil, když postup správního orgánu I. stupně akceptoval jako zákonný, ačkoliv ten se řádně nezabýval žalobkyní tvrzenou tzv. fikcí pobytu na základě „faktického“ zahájení řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Dle názoru krajského soudu nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění do té doby, než bude postaveno najisto, zda bylo či nebylo „fakticky“

zahájeno řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, a tudíž došlo či nedošlo k aktivaci § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány v dalším řízení proto rozhodnou po náležitém zjištění skutkového stavu věci, zejména po provedení navrženého svědeckého výslechu, a následně pak své skutkové a právní závěry dostatečně odůvodní.

13. Na základě výše uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná a žalované rozhodnutí proto dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc se vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V tomto dalším řízení je žalovaný vázán vysloveným právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
14. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému.
15. Žalobkyni tak krajský soud přiznal náklady právního zastoupení. Řízení ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění jsou dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, osvobozeny od soudních poplatků. Při stanovení výše náhrady právního zastoupení postupoval krajský soud dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „vyhl. č. 177/1996 Sb.“) a přiznal úspěšné žalobkyni proti žalovanému tyto náklady:
  - odměna advokáta za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba /§11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb./) dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 6 200,- Kč (2 x 3 100 Kč);
  - paušální náhrada hotových výdajů advokáta za 2 úkony právní služby po 300 Kč ve výši 600 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba /§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb./).
  - navýšení 21% DPH podle § 57 odst. 2 s.ř.s., tj. 1 428 Kč.
16. Celkové náklady řízení, které je žalovaný povinen uhradit žalobkyni, tak činí 8 228 Kč. Platební místo bylo určeno v souladu s ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s ust. § 64 s.ř.s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 25. září 2018

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně